

sarja in pa novo sv. mašo čast. P. Jan. Nep. Metelko-ta franciskanskega reda, rojaka te fare. Slovesnost to povikšati je prostovoljno prišla z muziko novomeška mestna straža, 80 po vojaško napravljenih mož, kateri se je pridružilo še okoli 40 kostanjeviške mestne straže. Topovi so pokali, da je bilo kaj! Po opravljenim sv. cerkvenim obhajilu so g. fajmošter Jož. Grablovic duhovšini in drugim povabljenim gospodom kosilo dali. Na občnim opalniku pa je bilo krasno omizje za nekakih 150 oseb lično napravljeno, ker prišla je velika množica iz Novega mesta na to slovesnost, ki bo tistim 10.000 ljudem, ki so iz bližnjih in daljnih fará privreli, še dolgo dolgo v spominu ostala.

J. O. Lepstanski.

Novičar iz mnogih krajev.

Sliši se, da nova postava za županije (občine), in sicer večidel na podlagi sedanje, je že dodelana; le soseskino (občinsko) premoženje bo prihodnje bolj obćuvanju dotični cesarski gosposki podverženo; za poglavne mesta vsake dežele bo posebna postava, kakor zde; v soseskah po deželi bojo pa posestniki žlahnega stanú iz zaveze s sosesko izvzeti in pridejo v samostalen vkupek, ki bo neposredno kresijski gosposki podveržen. — 15. t. m. so bile v pričo gosp. kupčijskega ministra na Dunaji pri telegrafu skušnje: kako bi se dalo le po eni struni ob enem času na dve nasprotni strani (na priliko iz Ljubljane na Dunaj in iz Dunaja v Ljubljano) telegrafirati; skušnja se je tako dobro obnesla, da ne bo še treba dveh strun napravljati, ker se po ti novi znajdbi telegrafnega vodja dr. Vilh. Gintl-a dá z eno struno dobro izhajati. — Kolera, ki je na Dunaji 16. t. m. se pohujšala (156 ljudi je zbolelo), je 17. t. m. spet odjenjala in le 94 oseb napadla. V vsem skupej jih je dosihmal zbolelo 1489, umerlo 601. — Že se nekteri škofje napravljajo na pot v Rim k posvetovanju, ki je zavkazan po sv. očetu papežu. Danes pridejo na poti v Rim v Ljubljano: ogerski primas, nadškof in kardinal žl. gosp. J. Scitovski, praški nadškof in kardinal knez Fr. Schwarzenberg, in dunajski nadškof vitez Jož. Ot. Rauscher. — Na cesarskem Laškem so sklenili, 70 štirjaških milj veliko močirje, ki je popolnoma nerodovitno in zrak južnih krajev dveh pokrajin (Veroneške in Mantovske) okužuje, na suho djati in v rodovitno polje za rajž in koruzo premeniti. — Prihodnje leto 7. in 8. dan svečana bomo vidili na nebu s prostimi očmi neko prikazen, ki se v sto in sto letih ne bo več vidila, namreč tri velike zvezde premičnice (planeti): Mart, Venera (danica, večernica) in pa Merkur bojo prišle prav blizo vkup in na nebu kot bliščeč trivogelnik skozi dva dni svitile. — Te dni je poslala pruska vlada odgovor naši vladi na Dunaj zastran zedinjenja o turško-rusovski vojski. Za gotovo se sliši, da zapopadek tega odgovora je, da se pruska vlada ne zaveže na nobeno stran, dokler ne bo vidila, da je Nemčija v nevarnosti. Dosihmal ima Ruse še zmiraj za dobre prijatle nemških deržav. — Gotovo je, da do 11 t. m. se v Sevastopolji še ni nič važnega zgodilo. Časnik „Fremdenbl.“ je (nasproti drugim novicam) zvedil, da rusovska armada, ki ima v Krimu na pomoč priti Mensikovu, je že večidel čez Perekop in že marsira proti Sevastopolju, in Osten-Sakenovo kardelo z 40.000 možmi se je nek že sklenio z Mensikovo armado. — Če je to res in če pogledamo na terdnjave okoli Sevastopolja, se bo teško spolnila obljuba francoskega vojevodka Canroberta, ki je 3. t. m. cesarju Napoleonu pisal, da do 14. ali 15. dneva t. m. misli Sevastopolj imeti. — Te dni je pogorel velik magacin v Sevasto-

polji, kjer je imela rusovska armada veliko živeža shranjenega. — Spet gré iz Marseila več bark s francoskimi vojaki na Turško. — 16. t. m. so pripeljali truplo marsešala St. Arnaud-a z veliko slovestnostjo v Pariz. Tudi v Carigradu so bile bilje po-njem; pervikrat kar Turčija stoji, so bili turški paši pri sv. maši pričujoči in s črnim florom okoli rame. — Francoske barke so večidel že zapustile izhodno morje; večina angleška pa ostane tako dolgo tam, dokler rusovske luke ne zamerznejo v ledu.

Prodani sin in spokorjeni razbojnik.

Spisal Josip Novak.

Kaj dviguje se nad belim gradom?

Al razpeto viteško bandero,
Ki oznanja praznika veselje?
Ni razpeto viteško bandero,
Ki oznanja praznika veselje:
Vzdize kviško talna se meglica
Iz solzic, ki jih gosa preliva
Že preliva jih šestnajsto leto,
In zdihuje noč in dan takole:
„Sinče, sinče! moje oko desno!
Levši solnca, milši zvezde
jasne!

Pregrešilo kaj si moje dete,
Spalo k' si pod srcem mi
sladko,

Da prodal te jo nevedni oče,
Lastni oče je izdal te vragu.
Da nikdar ne bilo bi rojeno!“

Oblači se vedno v černo svilo
Vedno sama, vedno nevesela,
Sprehaja se v zapuščenih izbah.
Kakor duša, išče ki pomoči,
O polnoči spavnico zapušča,
Ino hodi molit u kapelo.

Na ušesa posli si šeptajo,
Vidil kaj kdo je ponoči v gradu.
Na obrazih jim je strah in groza,
Govoriti kadar Plešic jame,
Plešic verni, naj stareji sluga:

O polnoči, kakor je navada,
Rezgetati kadar belec jame,
Sem ustal in hranil ga s
pšenico,

Napojil ga dobro s hladno
vodo.

Ogledavat šel sem zvezde,
mesec:

Al bo dobro, ali slabo vreme.
Z nami Bog! še stresa zdaj
me groza!

Črna žena, dolga kakor
senca,

Luč u desni, križ u leví
roci,

Prot' kapeli tihoma veršela,
Ko megla po travnicah jeseni.

Splazil sem se ritensko v
posteljo,

Pa zatisnil ne oči do dneva.

Omolčijo, vsi se razkropijo,
Ko se bliža mladi vitez Janko.

Ukazuje Plešču svomu slugu:
„Verni sluga, osedlaj mi
belca,

Odeni ga z naj lepšim šker-
ljam,

Oberzdaj ga zlatimi berzdami,
In zapleti u grivo bisere.

Ker junak čem bitimed junaci,
Da z mano ne šalijo se deve:

Krasan junak na gerdem ko-
njicu.

Veš, oženil se je črni Paule,
In midva u svate greva k
njemu“.

Skoči Plešic in pripelje belca,
Odene ga z naj lepšim škerljam,

Oberzda ga zlatimi berzdami,
In zapleta v grivo mi bisere.

Sveti konj se ko nebo polnočno.
Janko plane na-nj ko ogenj živi,

In na orla, zvestega konjiča,
Skoči Plešic kakor sivi sokol.

Jezdita čez zelene planine,
Proti gradu v zeleni planini.

Vidili od daleč so ji priti.
Paule čaka Jankota u gradu,

Svatje zbrani štiri sto junakov,
Pet sto dev in sedemdeset mnihov,

Zajašili vsi so dobre konje,
In nasprot so Jankotu jahali.

Na klobucih pera jim vihrajo,
Svetijo se zlati plašči v solncu,

Bliskajo se svitile sablje v solncu.
V belo svilo deve zavijene

Vidili so med črnimi mnihi,
Kakor zvezde zmed črnih obla-

koy.

Segajo si prijateljsko v roke,
Ljubijo si prijateljsko lica.

Povernili kadar se v gradove,
Ljubi mlado lice Janko Paulu,

Lice mlado ljubi Paule Janku.
Progovarja mladi ženin Paule:

„Dobro došel krasan junak
Janko,

Dobro došel u mojih gradovih;
Praznovati čemo zdaj poroko“!

(Dalje sledi.)

Stan kursa na Dunaji 19. oktobra 1854.

Obligacije	5 %	84 ⁵ / ₈ fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	86 ¹ / ₂ fl.
državnega	4 ¹ / ₂ %	73 ⁷ / ₈ fl.	Windšgrac. „ „ 20 „	29 ³ / ₈ fl.
dolga	4 %	65 ¹ / ₄ fl.	Waldstein. „ „ 20 „	29 „
	3 %	51 fl.	Keglevičeve „ „ 10 „	10 ¹ / ₈ fl.
	2 ¹ / ₂ %	42 fl.	Cesarski cekini.	5 fl. 41
Oblig. 5 % od leta 1851 B		97 ¹ / ₂ fl.	Napoleonor (20 frankov)	9 fl. 30
Oblig. zemljiš. odkupa 5 %		75 ¹ / ₄ fl.	Suverendor	16 fl. 30
Zajemi od leta 1834 . . .		225 fl.	Pruski Fridrihsdor . . .	9 fl. 59
„ „ 1839 . . .		136 ¹ / ₄ fl.	Nadavk (agio) srebra:	
„ „ 1854 . . .		97 fl.	na 100 fl.	22 ¹ / ₄ fl.

Loterijne srečke:

V Terstu 18. oktobra 1854: 64. 24. 26. 65. 43.

Prihodnje srečkanje v Terstu bo 28. oktobra.

Novičar iz mnogih krajev.

Od vsih Svetih letos do vsih Svetih prihodnjega leta je za vse dežele našega cesarstva spet tarifa določena, po kateri se ima z dnarjem pobotati na dan kosi, ki ga ima gospodar medpotoma vkvartiranim vojakom (od feldvebeljna doli do prostaka) dajati, namreč v doljni Austrii, na Tiroljskem in Lombardsko-Beneškem z 9 krajc., na Primorskem s Terstom vred z 8, na Štajarskem, Marškem in Šlezkem s 7 in pol, na Salcburškem, Českem, Krakovskem s 7, na Krajnskem in Koroškem s 6 in pol, v pokrajini Lvova, Budima, Požuna in Šoprona, v Bukovini, serbski vojvodini in temeškem Banatu s 6, na Horvaškem in Slavonskem s 5 in pol, na Erdeljskem s 5, v Dalmaciji s 4 in pol krajc. — Postava od 4. dec. leta 1848, po kateri je bil prihod delavcev v doljno Austrijo in posebno na Dunaj zavolj tadanjih okoljšin zlo omejen, je zdaj preklicana — Spet sta dva višja škofa, namreč knez in nadškof Vratislavski, dr. Förster in pa knez in nadškof Poznanski žl. Prylusi skozi Dunaj v Rim šla. — Po naznanilu dunajskega vradnega lista je presv. naša cesarica v drugem stanu. — Kolera na Dunaji že ni več tako huda, ko je v začetku bila; ko jih je še 12. dan t. m. od 100 bolnih 43 umerlo, jih je 20. t. m. le 37. — Goveja kuga se po Moravskem razširjuje. — Okoli Dunaja se je tergatev 23. dan t. m. začela; v več krajih Ogorskega je bila ta čas že končana, v nekterih pa so jo zavolj gorkega vremena še odlašali; okoli Zagreba so začeli tergati konec preteklega meseca; pridejali niso toliko kot lani, vino pa je bolje; vedro mošta se v Zagrebu ceni na 5 fl. — Iz Ogorskega gré zmiraj več prešičev skozi Hamburg na Angleško. — Slavnoznaní kmetovavec grof Gasparin (oče) svetuje, naj bi se novi svilni gosenci (ricinovi) ne péla prezgodna hvala, ker ta sviloprepka ima svili škodljivo navado, da prerada hitro pregloje svilne mešičke (kokone). — Vremenski prerok iz Jolsve se je po poslednjih nesrečnih preročilih sam spametoval in je preročtvo za ta mesec začel z besedo: „človek se lahko zmoti“ (errare humanum est). — Od vojske v Krimu se je za gotovo zvedilo, da do 15. t. m. se ni še nič posebnega pripetilo. Francozi in Angleži so svoje težavne dela za obsedo in bombardiranje Sevastopolja že večidel dodelali. Rusi so pripravljeni za naj huji upor. Poveljnik sevastopoljski admiral Nahimov je v poslednjem razglasu svoji armadi naročil, da se ima bojevatí do zadnjega moža, in da se on po nobeni ceni ne be udal. — Politkarji pa pravijo, naj je konec vojske v Krimu kakoršen koli, važniši je zdaj to: ali se bo pruska vlada združila z avstrijansko ali z rusovsko, ker kmalu se utegne slišati, da se je ob Donavi vojska Rusov s Turki vnela, po tem pa zna lahko avstrijska armada zapletena biti tudi v vojsko. Za gotovo se zdej zvé, da Rusi imajo še dostato armade v Dobruči. Omer-paša se je podal 18. t. m. k armadi. Fzm. baron Hess pa je prišel 21. t. m. na Dunaj. — Iz Beligrada se piše „Terž. čas.“ dosti pomenljivo pismo, da s posebno veliko slovesnostjo je bil 15. dan t. m. god pruskega kralja tu praznovan, kar se na Serbskem še nikdar ni zgodilo; po slovesnem carkvenem opravilu se je sam knez serbski z vsimi ministri v hišo pruskega konsula podal in mu izročil vošila za blagor njegovega kralja; zvečer pred godom in na dan godú je bila godba pred konsulovo hišo, in pervikrat v Serbii je donéla pruska kraljeva pesem (narodna hymna). — Časniki popisujejo veliko slovesnost pogreba St. Arnaudovega v Parizu, pa pristavljajo, da ljudstvo, čeravno se je spodobno obnašalo, ni serčnega občutja raz-

odelo, ker rajni maršal svojo naj večjo čast le od ti-stega 2. grudna ima, ko je Napoleonu pripomogel oblast predsednika ljudovlade premeniti v cesarsko. — Iz Jeruzalema se piše „Universu“, da so ondi že prostor za katoliško cerkev z zidom zagradili in vkljub mnogim gerškim overam že novo cerkev zidati začeli.

Prodani si in spokorjeni razbojnik.

(Dalje.)

Zaporedom zasedli konjiče,
Zaporedom gredo v belo cerkev.
Sprejmeni, zadnji so junaci,
In u sredi kroglolične déve,
Pa med njimi mlada je nevesta.
Dokončali ko so sveti zakon,
Vernejo u bele se gradove,
Ino pesmi pevajo vesele.
Sluge urne čakajo pred gradom,
Odsedlajo da konjiče berze.
Poskakali niz dobrih konjičev,
Zaporedom šetajo v dvorane,
U dvorane zlate in sreberne,
Pa na mehke sedajo divane.
Šest dni jejo, šest dni vino pijo,
Pijo zdravje iz kozarcev zlatih
Ino pesmi pevajo junaške.
Ne pijejo kakor sploh pijejo,
Ker gospoda blažena je skupaj.
Slugo ima vsak junak pri sebi,
Da nalija rumeno mu vino;
Vsaki devi služkinja je svoja,
Da podaja sladke ji biškote
In natakje sladkega ji vina.
Vsi junaci, vsi po volji božji!
Ko napili so se dobra vina,
Stopi Plešic k svojemu gospodu,
Pa mu tiho jame govoriti:
„Mili Janko, moj čestiti gazda,
Da veruješ kar ti bom povedal!
Črna žena hodi v našem
gradu,
Luč u desni, križ u levi roci.
Tiho lazi ko megla jesenska,
O pol noči hodi u kapelo.
Evo tukaj sedemdeset mnihov,
Vsi pobožni, božji svetovavci.
Vprašaj jih, kaj hoče li pri-
kazen?“
Tiho Janko Plešču odgovarja:
„Šala, Plešic, nemoj verovati,
Vidil nisem nikdar še prikazni.
To gospa je moja ino tvoja.
Vendar hočem vprašati menihe,
Kaj uzrok je njenega plakanja.
Ali smert je njenega gospoda,
Nje gospoda mojega očeta.“
Pa govori vsim zbranim meni-
hom:
„Vi gospodje, božji svetovavci,
Vi pač znate, česar mi ne
znamo;
Govorite pravo mi resnico.
Zakaj plače vedno moja mati?
Ali plače po svomu gospodu,
Po gospodu, mojemu očetu?
Ali grehi siljo jo plakati?“

Zlate čaše denejo na mizo,
Več ne pijo rumenega vina.
Poprašuje eden druž'ga tiho;
Al ne znade pravega nobeden.
Naj stareji jame govoriti,
Svomu slugu mlademu menihu:
„Dragi Momre! pojdi v belo
cerkev,
In prinesi staro knjigo kerstno,
Ona če nam kazati resnico.“
Momre skoči na nožice mlade,
Ino gre po staro knjigo kerstno.
Težka knjiga čistega je zlata,
Po straneh so kamni dragoceni,
Svet'jo se ko mavrica na nebu.
Knjigo prime stari mnih u roke.
Polovico brada je pokriva.
Va-njo gleda, nič ne progovarja.
Drugim mnihom knjigo gledat
dade;
Al nobeden nič ne sprogovarja.
Janko skoči kviško znad divana:
„Govorite! kaj je in kako je!“
Tresejo se vsi menihi straha,
Pomiče se sleherni od Janka.
Naj stareji jame glagolati:
„Čudno je, al' čudniši še bode.
Čudno kaže stara knjiga kerstna.
Mati sama, čestita gospoda,
Ti resnico pravo bo odkrila.“
Janko skoči kakor živi ogenj,
Ter objema gospodske junake.
Roko ljubi staremu menihu.
Pa zasede svojega konjiča,
Ino jezdi proti svomu gradu.
Čakala ga v zgornjih linah mati,
In od daleč sina pozdravljala.
Ne pokloni nič se majci Janko,
Ampak gleda u černo zemljico.
Svomu slugu Plešču ukazuje:
„Odsedlaj nar prej mi dobra
konja.
Pelji v hlevji, daj jima pšenice,
Daj pšenice in čiste vodice.
Ko opraviš, pa uzemi ključe,
In prinesi stari meč iz hrama,
Ino puško srebrnim kovanjem.
Zbrusi meč, mi strupom ga
poostri,
In natolei puško z ognjem živim,
Ter prinesi vso mi v hladno sobo.
Ak te mati moja poprašuje:
Kaj boš z mečem in kaj s puško,
Plešic?
Reci ji, da ideva u goro,
Ideva na lov v goro zeleno.“
(Dalje sledí.)

Stan kursa na Dunaji 23. oktobra 1854.

Obligacije	5 %	83 1/2 fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	86 1/4 fl.
državnega	4 1/2 %	73 1/2 fl.	Windšgrac. " " 20 "	29 1/2 fl.
dolga	4 %	65 2/8 fl.	Waldstein. " " 20 "	28 5/8 fl.
	3 %	51 fl.	Keglevičeve " " 10 "	10 1/8 fl.
	2 1/2 %	42 fl.	Cesarski cekini.	5 fl. 48
Oblig. 5% od leta 1851 B	95		Napoleonor (20 frankov)	9 fl. 48
Oblig. zemljiš. odkupa 5%	74 1/2		Suverendor	16 fl. 30
Zajemi od leta 1834	224 1/2		Pruski Fridrihsdor	10 fl. —
" " 1839	134		Nadavk (agio) srebra:	
" " 1854	96 3/8		na 100 fl.	24 1/4 fl.

na nekem močirnem svetu izrastla, in čeravno ni popolnoma dozorela, vendar 3000 zern ima. Naj bi se drugo leto več skušinj naredilo s tim semenom, da se bo zvedilo, ali je ta rastlina tudi za Krajnsko deželo ali ne. Pri ti priliki omenim, da je na letošnji somenj v Peštu blizo 20 centov sončničnega semena na prodaj se pripeljalo in se lahko poprodalo, in da bi marsikaka olarija, kadar ogeršica ne obrodi, se s tim semenom pomagala" itd. Ker je od sl. deželnega poglavarstva kmetijski družbi to seme za poskušnjo po deželi došlo, ga bo dala, kdor se za-nj pri gosp. dr. Strupi-tu oglasi; se vé pa, da se ga nobenemu ne more veliko dati; posebno pa naj bi se poskusilo na dobri, rodovitni zemlji, ker v taki naj bolje obrodi. — Unidan je razposlala kmetijska družba (vsled poslednjega sklepa občnega zbora) po čast. tehantijah 2000 iztisov kratkega pa natančnega poduka, „kako umno gnojnišče napravljati in z gnojem ravnati“, da bi se po vseh farah med kmete razdelil. — „Umno kmetijstvo in gospodarstvo“ gosp. fajm. Zalokarja je dodelano in bokmalu na svetlo dano. — Gosp. Valentin Konšek pride iz Marburga v Ljubljano za gimnazialnega profesorja.

Novičar iz mnogih krajev.

Časnik „Austria“ naznanja število drevja in germovja, ki se je od novembra 1853 do konca junia 1854 zasadilo poleg južno-izhodne železnice, in koliko se je semena v zasadiših vsejalo. Dosihmal se je na ti železnici 189.774 sežnjih z živimi plotovi zasadilo, na 16.510 štirjaških sežnjih pa so se napravile zasadišča. — 24. dan t. m. se je začela na Dunaji sadna razstava, ki jo je osnovala ondašnja kmetijska družba; al letošnje leto ni vgodno za sadno razstave; razun kmetijske družbe je le 8 posestnikov na ogled razstavilo sicer lepega sadja, zelenjade in grojzdja. — Rusovska vlada je prepovedala, da noben Rus se ne smé vdeležiti obertnijske razstave, ki bo prihodnje leto v Parizu. — Bere se, da v rimskem zboru se bo snidilo 100 nadškofov, škofov in patriarhov; zbor bo terpel 2 do 3 mesce. — Danes gré hospodar Moldave, knez Aleksander Ghika, iz Dunaja v Jaš, da bo sopet nastopil ondi vladarstvo, kakor ga je knez Stirbey prevzel v Valahii. — 20. t. m. je bilo nadškofu Freiburskemu na znanje dano, da zoper njega početa sodniška preiskavana; predložili so mu preiskavni zapisnik, naj ga podpiše; al on tega steriti ni hotel, rekoč, da se mu ni milost, ampak le pravica s preklicom daljne preiskave zgodila. — Po poslednjih novicah se je vojska v Sevastopolju začela. 17. dan t. m. opoldne so začeli Francozi in Angleži iz vsih topov od morske strani in na suhem na Sevastopolj streljati; Rusi so krepko streljali na-nje nazaj; terdnjave niso bile ta dan dosti poškodovane; celi drugi dan je terpelo bombardiranje le od suhe strani; rusovski admiral Kornilov je smert storil. 20. dan t. m. je imel veliki naskok biti. Razun mesta Sevastopolja hočejo Francozi in Angleži tudi tverdnjavo Konstantinovo vzeti, ker jim s samim mestom, na katero se more iz imenovane tverdnjave streljati, ni dosti pomagano. Iz Pariza se sliši, da cesarja Napoleona precej skerbí, kako se bo končal napad na Sevastopolj, ki se je tako pozno začel, da ima armada neizrečeno veliko terpeti od gerdega vremena; dostikrat čez kolena v vodi so mogli vojaki okope delati. — Spet so poslali iz Carigrada naravnost v Balaklavo mnogo turške armade. — Rusi so Mačin in Isakčo v Dobruči spet posedli; v Brajli se je zbralo 12.000 Turkov, v Kalarasu 15.000. Naj stareji cesarjevič se bo kot glavár rusovskih gard podal za njimi v Varšavo. Od kar so te garde Petrograd zapustile, se je vnovič osnovalo 30.000 gardnih rezerv. — Važna novica se sliši iz Berlina, da je prvi parski minister von der Pforten te dni tje prišel z naročilom, naj bi v imenu porske vlade zedinil prusko vlado z avstrijsko, ki ste si zastran rusovsko-turške vojske še zmiraj navkriž. Koliko bo opravil, si nihče ne upa uganiti.

Prodani sin in spokorjeni razbojnik.

(Dalje.)

Plešic berza odsedlal konjiča
In nasitil ji s pšenico belo,
Napijil nji z vodicco studeno,
Odtvoril je s ključem hramske
vrata,
Raz police meč uzel rujavi,
Urno gonil brus je z desno nogo,
Da letele so od meča iskre.
Ko je oster bil ko ljuta kača,
Plešic svitli meč še ogleduje,
Obrača ga na vse strani v roci,
Pa govori svitlemu orožju:

„Ponos dedov, vredni kinč junakov!
Dobrih rok si vedno bil navajen,
V dobre roke spet te čem podati!“

V desni puško, v levi meč ognjeni
Nese Plešic Jankotu u izbo.
Na divanu sedi mladi Janko,
Vino pije z zlatega torila.

„Evo, junak Janko, meč predov.“

„Tukaj, Plešic, čašo dobra vina!“

Plešic spiše, pa iz sobe ide.
Janko sedi, rujno vino pije,
Vino pije do dvanajste ure.
Ko napil se, vzame meč u roko,
Ino grede prot tamni kapeli.
Malo čakal, mater je pričakal.
V černo svilo, kakor strah zavita,
Luč u desni, križ u levi roci,
Prišumela tiho prot kapeli,
Kakor duša, ki pomoči išče.
Stopil k njej je Janko z mečem v roci,

Nagovoril svojo milo mater:

„Ljudomila! moja ljuba mati,
Zvedil rad od černih bil bi mnihov,
Kaj uzrok je plačete da vedno.
Pa mi niso hotli razjasniti.
Kazala je stara knjiga kerstna,
Da mi bote oznanili sami.
Al tako mi mojega življenja!
Odsekati zdaj vam hočem glavo,
Ak mi nočte kazati uzroka,
Za Boga! da plačete mi vedno.“

Ne prestraši nič se Ljudomila,
Nasmeja se milo solznim okom,
Progovarja svomu sinu Janku:

„Le ostani ti u belem gradu,
Vari grad mi in čestito mater,
Dok ne vernem se v imenu božjem.“

„O da nikdar bil b' ne vidil dneva,
Nikdar da bi slišati ne mogel,
Slišal kar iz ust boš svoje majke!
Vsi junaci naši so prodedje,
Junak tudi bil je rajni oče.
Al enkrat ga napadli hajduci,
Pet hajdukov, pet krepkih junakov.“

Ž njimi boril se letno dopoldne,
In omagan padel je na travo.
Uzeti mu hotli so življenje;
Kar na enkrat med je skoči junak,

In očeta reši smerti dobre.
„Kaj ti dal bom, rešil k' si me smerti!“

„Kar ne misliš, da imaš pri hiši!“

Brez pomisli seže z desno v desno, —

Junak zgine — in ti bil prodan si.“

Molčal Janko, mati omolčala,
Govoriti noben več ne more.
V izbo svojo šel molčé je Janko,
Usedel se, mislil čudne misli,
Dolgo mislil, eno si izmislil.

Zasvetila, ko je zjutraj zora,
Opravi se mladi junak Janko,
Černi plašč je vergel okrog sebe,
Dene si na glavo černi klobuk.
Opaše si ostri meč na zadnje.
Pa pošeta iz samotne sobe,

In pokliče Plešca star'ga posla:

„Plešic zvesti! pripelji mi konja,
Osedlaj ga, pa ne po junaški,
Ampak ko se romarju spodobi,
Ker ne idem v silovito vojsko,
Temveč romam k papežu očetu.“

Osedlal je Plešic konja urno,
Osedlati kakor mu veleval.

Ne z junaškim sedlom pozlačenim,
Ampak sedlom črnim in lesenim.

Pripelje ga za berzde sreberne.
Še poljubi Janko svojo mater,

Pa zasede dobrega konjiča,
Beseduje s konja slugu Plešču:

„Le ostani ti u belem gradu,
Vari grad mi in čestito mater,
Dok ne vernem se v imenu božjem.“

(Dalje sledi.)

Današnjemu listu je pridjana 21. pola „občne zgodovine“. Prihodnji mesec se bo priložila 22. in 23. pola.

Loterijne srečke:

na Dunaju } 21. oktobra 1854: 42. 69. 52. 8. 9.
v Gradcu } 86. 51. 17. 79. 36.
Prihodnje srečkanje bo na Dunaju in v Gradcu 4. novembra 1854.

 Zavoljo velicega praznika vsih Svetnikov v sredo, bojo prihodnje „Novice“ prišle že v torek na svetlo.

Novičar iz mnogih krajev.

Po naznanilu c. k. ministerstva se bo izdajanje dolžnih pisem za državno posojilo kmali začelo. — Dohodki na cesarskih železnicah druge kvartet. l. so znesli 4 mil. in 958.051 fl.; peljalo se je v tem času 1 mil. in 592.001 ljudi, 9 mil. in 470.423 centov pa blaga. Veliko se govori, da se bojo cesarske železnice neki francoski družbi za 90 let v najém (štant) dale; kupna cena je nek 200 milionov frankov (80 milionov goldinarjev našega dnarja); plačala se bo kupšina v 3 letih brez činža; odstop od dogovora na obéh stranéh je na 6 tednov izgovorjen. — Svitli nadvojvoda Joan so poslednji veliki zbor koroške kmetijske družbe 24. okt. počastili s svojo nazočnostjo; drugi dan so se vernili spet v Gradec nazaj. — Slišali smo, da so presv. cesar že poterdili slovensko prestavo nove „cesarske pesmi“, ktera ima veljati za vse slovenske dežele kot polnoverna prestava; rabilo se je za ta prevod nek 12 pesem, ki so bile v časnikih natiskane ali v rokopisih na Dunaj poslane. — Brali smo v nekem českem časniku, da se ravno zde pomenkvajo vlade mnogoverstnih dežel, da bi se v pariško razstavo namenjeno blago na vse železnice brez plačila jemalo; ako se to doverši, ne bo pošiljanje blaga v to razstavo nikomur pri nas stroškov za vožnino prizadjalo, ker na avstrijskih in francoskih železnicah bode že tako to brez plačila šlo. — Gotovo je, da kolera na Dunaji oojenjuje in se proti ogerški strani vleče; v Požunu (Presburgu) se je že prikazala. — Stara kraljica parska Terezija, žena kralja Ludevika, je tudi te dni za kolero umerla. — Francoska vlada je začasno prepoved razglasila, da nihče ne sme na Francoskem žganja žgati iz žita in družega moknatega sadu, ker kruha je zde ljudstvu pred vsem drugim potreba. — V vojski v Krimu se še zmiraj ni nič dognalo; zadnje novice pravijo, da bombe zedinjene armade še niso dosti opravile; z naglim naskokom pa načete Sevastopolja vzeti, ker bi naj manj 10.000 vojakov moglo gotovo smert storiti; sklenila sta tedaj vojskovodja francoske in angleške armade bolj od deleč z velikimi bombami in brez naskoka; mesto, luko in rusovske barke pokončati (?). Ker pa — se iz Carigrada piše — se bo v tem rusovska armada zlo pomnožila po dohodu novih kardel, se bojo gotovo enkrat ali pa še večkrat na planem udarili. 18. t. m. so nek Rusi že tako od več strani iz terdnjave ob enem planili nad zedinjeno armado, ki jih je z velikim trdom in veliko zgubo nazaj zapodila. Kakor izid vojske na Krimu še ni gotov, tako negotovo je še tudi, ali bota parski minister Pfordten in saksonski Beust, ki oba prideta iz Berlina tudi na Dunaj, spravila avstrijsko in prusko vlado v edinstvo. Iz Petrograda je prišlo 18. t. m. od rusovskega ministra pismo v Berlin na ondašnjega rusovskega poročnika, v katerem on pravi, da rusovska vlada nepremakljivo ostane pri svoji politiki za stran turških dežel. — Zdej hočejo Francozi in Angleži tudi v severne kraje Amerike vojne barke poslati, da naj ondi pokončajo naselitve Rusov, ki imajo ondi le 2 fregati po 24 topov, 1 korveto in 2 parobroda. — Knez črnogorski Danilo je prišel 26. t. m. v Zadar; od tod gré v Terst, in iz Tersta na Dunaj.

Prodani sin in spokorjeni razbojnik.

(Dalje.)

Rekši to je spustil se od grada. Prenočvaje zmir pod milim nebom. In naravnost jezdi proti Rimu. Dolgo jezdi več ko celo leto, Ko prijezdil je pred vrata rimske,

Skoči z belca trudnega konjiča,
Zažene ga po trati zelenej,
Da se hrani in napije vode.
Janko grede peš u sveto mesto,
V sveto mesto, papeža poslopje,
Ino stopi k svetemu očetu,
Pa ponižno jame govoriti:

„Sveti oče, božja pomoč naša!
Iz dežele daljne sem priromal
K vam očetu, božjemu prijatlu,
Da me hude rešite nadloge.

Lastni oče me prodal je vragu,
stni oče v maternem te-
lesu“.

Z roko belo si oči zatisne
Sveti oče slavni rimski papež.
V perstanu se demant mu za-
sveti

Ko danica na višnjem nebu.
Dolgo misli pa ustane kviško,
In čestito jame besediti:

„Bore revež! da se Bog usmili!
Al nič ti ne morem pomagati.
Hočem pa ti dober svet dati:

Tam kjer bili prvi so kri-
stjani,

Tam na gori duplja je pro-
storna,

In puščavnik star živi u duplji,
Angel nosi vsaki dan mu jesti.

Ak ne more ti ta pomagati —
Družega ne vem ti sveta dati“.

Papežu se lepo je poklonil,
Plašč poljubil mu je pozlačen,
Rimsko mesto hipoma zapustil,
Usede se na konjiča svoga,
Ino jezdi prot' izhodu solnea.
Popotaval tri dni čez puščave,
Tri dni jezdil je čez gojzde
tamne.

Zasvetilo ko je rano solnce,
Vidi skalo ovito z beršljinom,
Stanovanje starega meniha.
Pred njo leva silna sta ležala,
Varha koč od Boga poslana.
Ko sta čula, da nekdo se bliža,
Zarjoveta kakor grom v oblacih.
Spenja belic se na zadnje noge.
Mniha kliče 'z gerla vsega

Janko:

„Duša božja, stari eremite!
Pridi 'z koč, potolaži leva!“

Glas meniha pade na ušesa,
Pa ustane gre iz svoje koč.
Brada bela visi mu do pasa.
Migne z roko levoma serdit' ma.

„Kaj tu iščeš, neznani mla-
deneč?

Al' zašel si, pravo pot iz-
grešil?“

Odgovarja staremu menihu:
„Zašel nisem, pota ne iz-
grešil,

(Dalje sledi.)

Slovo od mojih prijatlov na Štajarskem.

Višji poklic me je odpeljal iz mile moje domovine v drugo deželo, tudi drago in ljubo. Vendar s težkim sercom sem zapustil tiste kraje, kjer je zibelka moja tekla, kjer počivajo moji ljubi stariši, kjer sem preživel vesele čase mladosti. Britko mi je bilo Ormuž in Ormužane zapustiti, kjer sem skoz poltretje leto toliko prijaznost vžival, da je vse svoje žive dni pozabil ne bom. Ker pa ni bilo mogoče toliko časa si odtergati, da bi bil, kakor sem želel, se osebno poslovil od vsih svojih ljubih prijatlov in znancev, naj to pismo velja vsem za preserčno slovo! Oglašil pa se bom, če Bog dá, iz drage horvaške zemlje tudi prihodnje večkrat v „Novicah“ *). Z Bogom krasna štajarska dežela! z Bogom mila domovina!

Iz Pregrade poleg Krapine.

Franjo Hrašovec.

*) Nam bo jako drago.

Vred.

K vam peršel sem iz dežele
daljne.

Pozdravi vas sveti oče papež,
Prosi vas, da vi mi pomagajte!“

Janko skoči na tla s konja belca,
Priveže ga za vejo drevesa.

Sedeta pred skalo v hladno senco.
Stari vpraša, odgovarja Janko.

Vse pove mu od kraja do konca,
Česar išče, kaj se je zgodilo.

Z roko suho si opira glavo.

Vse posluša kar mu Janko pravi.
Dolgo misli, sivo glava maja,

Dolgo misli z rahlim glasom počne:
„Posel težak z vragom se boriti!

Izprosi vse je lože Boga.
Kakor vragu las 'z glave uzeti.

Bog sam vé, nemorem te rešiti“.

Oblediste Jankotu ličesi,
Mlade oči solz so grenkih polne,

Trese ves se, kakor tanka šiba.
Tiho zdihne 'z globočine serca:

„Na vsem svetu ni pomoči za
me“.

Pogleduje ga puščavnik milo,
Pa tolaži z dobro ga besedo:

„Ne obupaj, še je pomoč za-te!
Blizo v gojzdu tamnem je raz-
bojnik,

Ki z vragom vikšim je botrinja.
Zagovoril se hudič je terdo,

Da bo storil, kar bo želel ropar.
Zagovoril ropar se je terdo,

Da bo storil vse po volji vraga.
Prikupiti roparju se moraš.

Dete eno le ima razbojnik,
To je gluho, mutasto in hromo.

Na! mazilo, da pomažeš dete,
Ino zdravo bo ko serna v gori“.

Pod rujavo kuto seže stari,
Ino da u školkji mu mazilo,

S kterim rana vsaka se ozdravi.
Ko začela noč je postajati,

V koč gresta, da počije Janko.
Legel je na mahnato posteljo,

Sladko spal do belega je dneva.
Vso noč molil je stari puščavnik,

Lepo molil do jutranje zore.
Kadar zmolil, Jankota pokliče,

Da ga spremi, pravo pot mu kaže.
Janko zdrami hitro se iz spanja,

Umije si lice s hladno vodo,
Belca prime za berzde sreberne,

Za menihom po stezi gre ozki.
Ko že daleč bila sta od koč,

Se ustavi svetitelj puščavnik.
Še uči ga rabiti zdravilo,

K roparju mu pravo pot pokaže:
„Derži vedno leve se stezice,

Clo do vrat te bode pripeljala.
Idi z Bogom, da si srečen Janko!

Zdaj verniti spet domu se mo-
ram“.

glave in lepe obnaše, za šolstvo pridobiti in jih že ta čas, ko hodijo v ljudsko šolo, malo po malem pripravljati za prihodnji učiteljski stan. — V mnogih časnikih se bere, da avstrijski nadškofje, ki so šli v rimski zbor, imajo zraven že znane naloge tudi to, da se bojo pomenili s sv. očetom papežem zastran konkordata, ki ga ima avstrijska vlada skleniti s papeževim predetolom. — Goveja kuga se po našem cesarstvu zmiraj bolj razširja; deželni poglavar na Dunaji je te dni dal oklicati, da naj, ker je goveja kuga na Ogerkem, Marskem in v Galiciji, in se je tudi v doljni Avstriji pa tudi na Dunaji prikazala, se vsak gospodar ravna po predpisih zastran kužnih bolezin. — Od 10. sept. do 30. oktobra je na Dunaji za kolero zbolelo 3331 ljudi, pome-
rlo jih je 1106. — Od vojske v Krimu se je te dni po naznanilih vojskovodja Menšikova zvedilo, da je bila zedinjena armada dvakrat tepena, 23. in 25. oktobra. Rusovski general Liprandi je 25. oktobra tabor zaveznikov pred Balaklavo napadel, 4 redute z nasokom vzel in jim 11 topov pobral; angleški konjiki so bili od rusovskih tako potolčeni, da so 600 vojakov zgubili. Dva dni pred pa so Rusi, planivši iz terdnjave sevastopoljske, Francoze napadli in jim 11 topov in 9 možnarjev zabili. Koliko je v tih naznanilih resnice, se ne vé; to pa je gotovo, da do 24. okt. niso zavezniki nič posebnega opravili, ker njih vojskovodje molče — gotovo znamenje, da ničesa povedati nimajo. Le „Moniteur“ je oznanil 30. oktobra, da je zedinjena armada 2 unanje terdnjavi razdjala. Ker se je bombardiranje Sevastopolja pričelo, ne dopuščajo zavezniki tudi sevastopoljskim ženam in otrokom več, da bi po vodo hodile k črnaji reki; to bo za mesto velika nadloga. Spet se je bralo, da so vojskovodje zedinjene armade poslali poročnika k Menšikovu: naj se terdnjava sevastopoljska z lepo poda, — al Menšikov jim je odgovoril, da bojo imeli, kar bojo dobili; — potem je bil veliki napad na 29. dan oktobra določen. Kmalu se mora zdaj slišati: da je Sevastopolj padel, ali pa, da so zavezniki za letos kopita pobrali, kakor jih je pobral admiral Napier, ki je mislil že čez zimo v Kronstadtu stanovati, je pa te dni že v Hamburg došel. — Stokrat ponavljena pa zmiraj prazna novica, da se bo dal cesar Napoleon od papeža v Parizu kronati, se spet razglasuje po časnikih; nekteri mislijo, da čaka le, dokler Sevastopolj ne pade, in da bo zdaj to toliko lažje doseget, ker se Napoleon čista za branitelja katoliške vére proti sili Starovercov. — Iz Španjskega se sliši, da se še zmiraj ne vé, kaj bo prihodnost prinesla, ker oblastnika Espartero in O'Donnell sta si v svojih mislih popolnoma navskriž. Poslanci za državni zbor so izvoljeni; večina je nek Esparterove stranke; temu pa kraljica Izabela ni kaj pri sercu; če zbor izvoli 2 let staro princezjo za kraljico, misli on za časa maloletnosti vlado v roke dobiti. — Ravno na večer je prinesel „Wien. Geschäftsb.“ iz vojske v Krimu sledečo naj novejšo novico; ali je gotova, ne vémo; glasi se takole: „Bombe zedinjene armade so Sevastopolj že zlo poškodovale; ene mestne vrata so že razdjane; admiral Nahimov je smert storil“.

Prodani sin in spokorjeni razbojnik.

(Dalje.)

Blagoslov mu da ino se loči. Janko vzame s torbice mazilo, Janko sede na konjčica svojga, Ter pomaže dete prenesrečno. Ravnim potom k roparju jezdari. Dete skoči na nožice zdrave, Nastopilo ko spet drugo jutro, Skoči ko u gori mlada serna, Že zagleda kočo roparjevo, Ino teče k materi skerbiljivi: In krog hiše sina se valjati, „Mama, mama! o pogledjte, Valjati se kakor krunkelj hloda. mama!“

Skače, vpije, veseli se zdravja. Strah veseli roparco prevzame, Nič ne zine kakor okamnena, Solze svitile ji v očeh igrajo; Sinka stiska na serce, ga ljubi, Ljubi ga, ko nikdar ga ljubila. Vse pové ji ozdravljeno dete. Pa mu reče mati prevesela:

„Pojdi, noter pride naj prijatelj,

Da plačilo prejme za dobroto.“ Prime se za roko dete Janku, In skakljaje k materi ga pelje. Progovarja roparjeva žena:

„Blaga duša! neznani mladeneč!

Kdo plačati more ti dobroto! Vse bogastvo rada ti darujem.“

Ali Janko lepo spregovarja: „Hvala lepa, hvala za bogastvo,

Nič ne hasne mi zlata na kupe“.

Vse pové ji, cesar potrebuje, Cesar išče, pa nikjer ne najde. Zdihe žena mlada kakor zora:

„Bog pomagaj! zlo je negotovo;

Jaz moža ne upam si prositi, Ker serca je terdega ko kamen“.

Še potekla dobro ni beseda, Dvanajst hlapcev roparja se bliža, Kakor dvanajst kervoločnih volkov.

Hitro skrila Jankota je žena, Mlada žena, roparjeva ljuba. Prihrušali ko domu so hlapci, Zadišala jim je kri kerščanska.

Pogleduje divje eden druž'ga, Preiskati hočejo vso hišo. Ali dosti ena je beseda,

Z milih ust, pa ostra kakor strela.

Med nje stopi roparjeva žena: „Mirno vsi, jaz tu sem gospodinja!“

Tiho seda vsak na svoje mesto. Pomerila komaj dvanajst pervih, Prikaže se dvanajst drugih poslov. Prihrušali ko domú so hlapci,

(Konec sledi.)

Zadišala jim je kri kerščanska. Ko vetrovi tulijo v votlinah, Dokler pota 'z ječe ne dobijo; Tak sirovi vpijejo hlapčoni, Ter grozijo hišo vso razdjati. Med nje stopi roparjeva žena:

„Mirno vsi, jaz tu sem gazdarica!

„V hiši imaš skritega kristjana, Daj ga sem, da žejo si vhladimo!“

Plamnim okom vsacega pogleda, Zaničljivo se usim smehljaje:

„Pozabili naglo ste večera — Pa saj kmalu pride gospodar,

in —“

To izrekši oberne se urno, Kakor blisk u tamni noči zgine. Hlapcev vsak se trese hude jeze,

Ziniti ne upa več nobeden. Vsak na svoje mesto se useda,

Ino grize ustnice serdito. Jelo ko se dobro je mračiti,

Bliža koči svoji se razbojnik. Da bi vidil strašnega človeka!

Truplo ima, kakor hrast stoletni, Z rašovne mu vse je oblačilo.

V roci desni železno gorjačo. Las rudeči visi čez ramena,

Mu do pasa je rudeča brada. Bliskajo se oči mu ko plamen.

Kadar stopi zemlja se potrese. Malo ide, malo spet postaja,

Gleda krogi, ali nič ne vidi. Že dišala mu je kri kerščanska.

Ko je mislil kaj je ino kje je, Mu nasproti s sinčkom pride žena.

Nju spoznati veseli se ropar. Sinka ljubi, ljubi svojo ženo,

Ino ginjen jame govoriti: „Bog ni storil, on mi ni prijatelj!

Boter ne, ker njemu moč ni taka; Al kdor storil, on je moj prijatelj!

Bodi priča zvesta mi gorjača, Bodi priča ti nebo višnjevo,

Kako terdo se bom zagovoril: Poiskati tega čem človeka,

Dati njemu kolikor mu drago, Dati vse mu in storiti vse mu,

Ako hoče lastno mje življenje!“

Pogovori vredništva. Gosp. J. J. iz St.: Dolgo smo prevdarjali: ali bi ali ne; zato Vam nismo odgovorili, ali bomo natisnili poslani sostavek 20. julia t. l. ali ne. Sklenili smo: ga ne vzeti, kakor ste nam na voljo dali. Resnica, če še tako rahlo in prijazno rečena, oči kolje, in če se je človek abote navzel, da res misli, da njegova je prava, s takim ni nič početi. Probatum est.

Za pogorelce Podhoščane

je po prošnji v 86. listu „Novic“ vredništvu došlo:

Od gosp. J. P. K. 2 fl. — Od neimenovane hiše 10 fl. — Od gosp. J. Š. 1 fl.

Stan kursa na Dunaji 2. novembra 1854.

Obligacije	5 %	83 ³ / ₈ fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	86 fl.
deržavnega	4 ¹ / ₂ %	72 ¹ / ₂ %	Windisgrac. „ „	20 „ 29 ⁵ / ₈ %
dolga	4 %	65 ¹ / ₂ %	Waldstein. „ „	20 „ 28 ³ / ₄ %
	3 %	51 %	Keglevičeve „ „	10 „ 10 ¹ / ₈ %
	2 ¹ / ₂ %	41 ¹ / ₂ %	Cesarski cekini.	5 fl. 42
Obliq. 5 % od leta 1851 B	95 %		Napoleonondor (20 frankov)	9 fl. 33
Obliq. zemljiš. odkupa 5 %	74 ¹ / ₄ %		Suverendor	16 fl. 20
Zajemi od leta 1834	224 %		Pruski Fridrihsdor	9 fl. 57
„ „ 1839	134 ¹ / ₄ %		Nadavk (agio) srebra:	
„ „ 1854	96 ³ / ₄ %		na 100 fl.	23 ³ / ₄ fl.

Loterijne srečke:

V Terstu 28. oktobra 1854: 60. 64. 56. 16. 49.

Prihodnje srečkanje v Terstu bo 11. novembra.

Iz Ljubljane. C. k. ministerstvo bogočastja in nauka je nadomestnika na ljublj. gimnazii gosp. Janeza Šolar-ja izvolilo za pravega gimnaz. profesorja v Celi.

Novičar iz mnogih krajev.

Po višjem sklepu od 31. p. m. ne bo le vožnja v pariško razstavno pošiljanega blaga po cesarskih železnicah zastoj, temuč tudi stroške za asekuracijo blaga in za pospravo embalaže v Parizu bo vlada poverila. Ker bo tudi vožnja po severni železnici in po francoskih, pred ko ne pa tudi po nemških železnicah zastoj, ne bojo tedaj razstavnik skorej nobeni drugi stroški zadeli, kakor ti, da bojo blago do mesta deželne zbornice pripeljali. — Potrebno število konj za ces. armado dopolniti, je vis. vojno poveljništvo novo nabero remontov v Šloshofu in več družih stacionih ukazalo. — Ker je poslednje dni kolera na Dunaji spet nekoliko huja bila in se je zvedilo, da se ljudje v začetku bolezni sami ozdravljajo z mnogoterimi domačimi zdravili in drugimi hvaljenimi tinkturami in mazarijami, je zdravstvena komisija dala na znanje razglas, v katerem svari ljudstvo: naj nikar ne zanemarija prvega začetka bolezni in naj se nikar ne dá slepariti po mazačih, ampak naj išče pomoči berž pri pravih zdravnikih. — 2. dan t. m. je dopolnil slavni maršal Radecki 88. leto. — Nadškofa knez Švarcenberg in vitez Rauscher sta že došla v Rim. — V vojski v Krimu se po naznanilu „Oest, Corr.“ do 29. oktobra jutraj še nič določivnega zgodilo ni. Novico, ki smo jo v zadnjem listu naznanili, poterdjuje sicer „Moniteur“, pa le po povedbi mornarjev, ki so na angleškem parobrodu „Trent“ 25. dan p. m. zapustili Sevastopolj. Ker pa francoski vojskovodja Canrobert v dopisu na cesarja Napoleona ne omeni smerti Nahimova itd., ne more še za gotovo veljati. Strašna pa vendar že tam mora biti, ako je res, kar „Presse“ naznanja, da Francozi in Angleži vsaki dan po 15.000 bomb spuščajo na Sevastopolj. Živeža imajo v mestu še dovelj, vode pa jim že tako pomanjkuje, da kozarec velja srebern rubelj (1 fl. 32 kr.); vojaki pijo vodo iz reke Kermaje, ki pa je mlakužna in nezdrava. — „Soldatenfr.“ pravi, da nedavnej je prejel vojskovodja Menšikov lastnoročno pismo od cara Nikolaja, v katerem se poslednje besede takole glasi: „Vraga morate potolči, raj velja kar hoče, in nadjam se, da Vaš prvi posel mi bode že prinesel to novico“. Kako nasproti so si te besede z unimi, ki jih je francoski vojskovodja Canrobert govoril ne davnej svoji armadi, rekoč: „Še malo dni trpljenja in skušinj imate prestati, da se bo razrušilo pod nogami vašimi protivno branišče nezmerne carstva, ki je dosihmal kljubovalo celi Evropi“. Iz tega se razvidi, kako silno se na obeh straneh napenjajo vse moči za zmago. — Eupatoria je spet v oblasti zedinjene armade. — V Dobruči stojé Rusi še zmiraj terdno v Mačinu, čez Donavo njim nasproti pa Turki v Brajli; — pravijo, da Omer-paša le čaka zmage zaveznikov v Krimu, potem bo udaril v Besarabijo. Za gotovo se sliši, da Goršakov, ko je zvedil, da turška armada ob Donavi namerja na Besarabijo, je ukazal enemu v Krim namenjenemu oddelku rusovske armade, ki še ni prestopil reke Dnjester, se ustaviti, da se ob Prutu in Donavi postavi. Pravijo, da rusovska armada, ki je od Visle (Weichsel) do Donave proti avstrijski meji postavljena, šteje 280.000 pešcov, 30.000 konjikov, 720 topov in 18.000 trajnih vojakov. Ni tedaj čuda, da tudi močna avstrijska armada stoji pod poveljstvom fzm. Hess-a za vsak primerlej pripravljena.

Prodani sin in spokorjeni razbojnik.

(Konec.)

Zagovoril se tako je ropar,
Se zarotil, bil je mož beseda.
Ko povedal je use mu Janko,
Česar išče, česar potrebuje,
Z glavo maje in molči razbojnik.
Tega mislil ni si bil razbojnik.
Kratko ropar Janku odgovori:
„Dal besedo, hočem jo spolniti!“

Ponovilo ko se drugo jutro,
Grede ropar z Jankotom na potvo.

Daleč pelje ga od svoje kože
Med skalovje tamno, silovito.
Oberne se ropar prot' izhodu.
In zažvižga, trikrat zaberlizga.
Pride jih kot listja ino trave.
Pravega med njimi pa ni bilo.
Spet zažvižga, hujši zaberlizga,
Da letelo je skozi ušesa,
Al med njimi pravega ni bilo.

„Kje je dansi, al se je oženil!“
Spet zažvižga, strašno zaberlizga,

Pride jih kot listja ino trave,
Sam na zadnje šantovec prileze,
V desni roci nese beli listek.

„Kaj je, boter, al jih je premalo,

Kar poslal jih prvič ino drugič?

Splati hočeš ti gotovo morje“,
„Šala, brate, ne pečam se z morjem,

Daj mi listek, k' imaš ga u roci“.

Pokremžil se šantovec je čudno,
In z besedo slado progovarja:

„Kaj bo hasnil, boter, tebi listek?

Vse storim ti, kar kol' ti je drago“.

Obeta mu blaga brez števila,
Čast kraljevo, zemeljske nebesa.
Ali ropar bil je mož beseda.

Prevariti boter ga ne more.
Kupčevala ko že vse dopoldne,

Reče ropar zadnjo še besedo:
„Znana naju še ti je pogodba;

Ak ne daš, zastoj rahljaš posteljo,

Boter! spati sam u nji boš mogel“.

Jeze hude šantovec trepeče,
Naraša se kakor silna gora.

Zažene mu listek hrohotaje,
Pa besede strašne izgovarja:

„Vse spustim ti rajši kar jih imam,

Kar nabral v pekel sem jih od nekaj,

Ko ležati v postlji eno uro“.

Zgovorivši se u tla pogrezne.

To ganilo roparjevo serce.
Trepetati jame kakor šiba.
Proti domu gresta skozi gojzde,
Pa nobeden nič ne progovarja.
Ustavi se v sredi gojzda ropar,
Zasadí u tla gorjačo svojo,
K nji poklekne, jame govoriti:
„Vem kaj čaka me po smerti moji,

Ako ima Bog še milost za-me,
Janko! spóvi tukaj me na mestu“.

Branil Janko tega se je posla,
Al ker žuga ubiti ga ropar,
Zmisli Janko dobro si pokoro:
„Tu ostani, nosi k palci vode,
Dok zelena palica ne bode.
Zelenela kadar bo gorjača,
Vedi: čas se bližal bo rešenja“.

Janko pustil roparja klečati,
Proč od njega urno je podvizal,
Ino šel u samostan naravnost.

Pa postane mašnik, božji sluga.
Pomlad se je dvajsetkrat vernila,

Kar postal je Janko novi mašnik.
Bil pastir je prezvest svoje čede.

V daljnem kraju bilo je kristjanov,
Ki so blagrov škofa pričak'vali,

Pričak'vali v veri so krepcanja.
K njim potaval pota je težavne.

Na-nje Janko je roke pokladal,
Ino prosil je Boga pomoči.

Doveršil ko svoje sveto delo,
Vernil se je dobre volje k domu.

Šel je dolgo, pravo pot izgrešil,
In prišel u gojzd je strašno velik.

Božja roka tje ga je peljala.
Popotaval daleč je po gojzdu,

Žeje usta so se mu sušile,
Pa nikjer ni kaplje hladne vode.

Dalje ide po stezici ozki.
Sred goščave jablano zagleda,

Veje sadja polne se šibile.
Ukazuje hitro svomu slugu:

„Pojdi tje in sad mi sam prinesi!“

Sluga ide, pripogne si vejo,
Ino hoče sadja si nabrati.

Kar zagleda starega človeka,
V oblačilu z mahom porašenem,

Zraven debela vidi ga klečati.
Ovita mu brada je krog debela,

Prirasla je sedemkrat mu krog.
Klečal tu je spokorjeni ropar.

Sadja hoče vendar si nabrati,
Ali sivi starec progovarja:

„Pusti z mirom! kdor sadil, naj terga!“

Te besede Janko je zaslišal,
Spomni se, godilo kaj se nekaj!

Bliže stopi, blagoslov izusti.
Drevo zgine, ropar zraven zgine—,

Bel golobček vzdigne se v višine.

Stan kursa na Dunaji 6. novembra 1854.

Obligacije	5 %	83 1/2 fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	88 fl.
državnega	4 1/2 %	72 3/4 "	Windišgrac. " "	20 " 30 "
dolga	4 %	65 1/2 "	Waldstein. " "	20 " 29 "
	3 %	50 1/2 "	Keglevičeve " "	10 " 10 1/4 "
	2 1/2 %	41 "	Cesarski cekini.	5 fl. 45 "
Oblig. 5% od leta 1851 B	95	"	Napoleonodor (20 frankov)	9 fl. 38 "
Oblig. zemljiš. odkupa 5%	74	"	Suverendor	16 fl. 30 "
Zajem od leta 1834	224	"	Ruski imperial	9 fl. 56 "
" " 1839	135	"	Pruski Fridrihsdor	10 fl. 10 "
" z loterijo od leta 1854	96 7/8 fl.	"	Angleški suverendor	12 fl. 6 "
" narodni od leta 1854	87 7/8 "	"	Nadavk (agio) srebra:	
			na 100 fl. 24 3/4 fl.	